

vis ikke er børnene, der er noget galt med, men at det er skolen, skolekulturerne, lærere, skoleledere og forældre, som bliver nødt til at tage opgaven på sig. Og det er måske i virkeligheden det sværeste: at indse, at vi som voksne bliver nødt til at gøre ting anderledes for at imødekomme børn, sådan at deres udvikling bliver den bedst mulige.

At vi har den her diskussion er vel også et tegn på, at man til alle tider har efterrationaliseret og haft det privilegium, at man som voksne kan forholde sig til de kommende generationer, som om tingene generelt er i forfald. Der er faktisk utrolig meget godt at sige om den danske folkeskole. Der er også utrolig meget godt at sige om den udvikling, som folkeskolen er inde i i forhold til at få stadig flere redskaber til at håndtere børnene i al deres forskellighed og give dem muligheder for at udvikle sig.

Og når mange lærere tyr til den nødløsning, det er at sige, at de gerne ville have, at de mest urolige var væk fra klasserne, er det efter min mening, fordi man mangler redskaber til at håndtere det, og fordi man ikke føler opbakning i sit arbejde fra den samlede skole og fra kommunen som helhed.

Og hele projektet i forhold til Uronet handler om at etablere netværk, give redskaber til de lærere, som synes, at det er svært at håndtere det arbejde, de står i. Det tror jeg er meget afgørende, ligesom jeg tror, det er afgørende, at man afklarer forventningerne mellem børn, forældre og skole om den fælles opgave, det er at danne skolen.

Det får mig også til sådan helt i parentes at bemærke, at jeg faktisk mener, at alle børnene er normale, og derfor synes jeg, at snakken om normalklasser/ikkenormalklasser er lidt mærkelig. Jeg ville kalde det for almindelige klasser og specialklasser, hvis det endelig skulle være, for det andet antyder et meget snævert normalitetsbegreb, som gør, at jeg tror, der ville være flere, der ville falde uden for.

Men er der noget, som ikke alene kræver en fælles indsats, men hvor ansvaret rent faktisk også er placeret, så er det efter min mening i forhold til indsatsen mod mobning. Jeg mener ikke, der kan være nogen tvivl om, at den, der er ansvarlig til daglig, er den konkrete skoleleder.

Og jeg mener heller ikke, at der kan være tvivl om, at man bliver nødt til at påtage sig ansvaret, uanset hvilke benægtende foranstaltninger man skubber foran sig i form af henvisning

til manglende regelværk. For manglende regelværk kan ikke være årsagen til, at man lader være med at gøre noget. Mobning er jo en form for psykisk terror, som ikke bør have plads i den danske folkeskole.

Vi forsøger at give redskaber til handling, og det er handling, der skal til, hvis man vil forandre hverdagen for de børn, der bliver udsat for mobning. Jeg håber også, at Mobbemappen og den generelle indsats kan danne udgangspunkt for en fælles drøftelse mellem lærere, elever og forældre og ledelser om de fælles værdier og den adfærd, som man ønsker sig, sådan at man i fællesskab kan formulere den adfærd, som man ønsker sig. Det tror jeg vil være en stor fordel for skolen, og jeg tror også, det vil give alle skolens parter en bedre forståelse af, hvordan skolen skal fungere.

I hvert fald har jeg den allerstørste tiltro til, at de initiativer, som er iværksat, vil have den effekt, som vi ønsker os: en bedre skole med et godt undervisningsmiljø.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg takker for en debat, som desværre for mig var noget skuffende. Der var ideologiske blokeringer, som man kunne have frygtet, hos Socialdemokratiet, SF, Enhedslisten, men desværre også hos Kristeligt Folkeparti, som ikke var til stede selv. Og så er der vel nogle problemer for partiet Venstre, fordi man er med i folkeskoleforliget. Men ellers tak for gode og konstruktive bemærkninger især fra den højre side af Folketingssalen. Og i denne forbindelse hører CD og De Radikale bestemt ikke til den højre og borgerlige side af Folketingssalen.

Ministeren sagde i sine afsluttende bemærkninger noget i retning af, at det ikke er børnene, der er noget galt med, det er nok skolen. Jeg synes, det er fantastisk, at en undervisningsminister kan sige, at det er skolen og skolens lærere, den er gal med.

Hvis ministeren havde sagt, at det var forældrene, så havde jeg nikket, og det havde vi været mange der havde gjort; at det er forældrene, som ikke i samme grad som tidligere påtager sig forældreansvar og forældreopgaver og derfor løser problemerne over til skolen, hvor der kommer selvcentrerede, normløse, rodløse, forvirrede, ulykkelige og stærkt forstyrrende børn på grund af forældrenes svigt. Men ikke på grund af skolens. Det er skuffende, at ministeren kører sådan noget af. Jeg tror ikke, at hun i virkeligheden ønsker at gentage det.